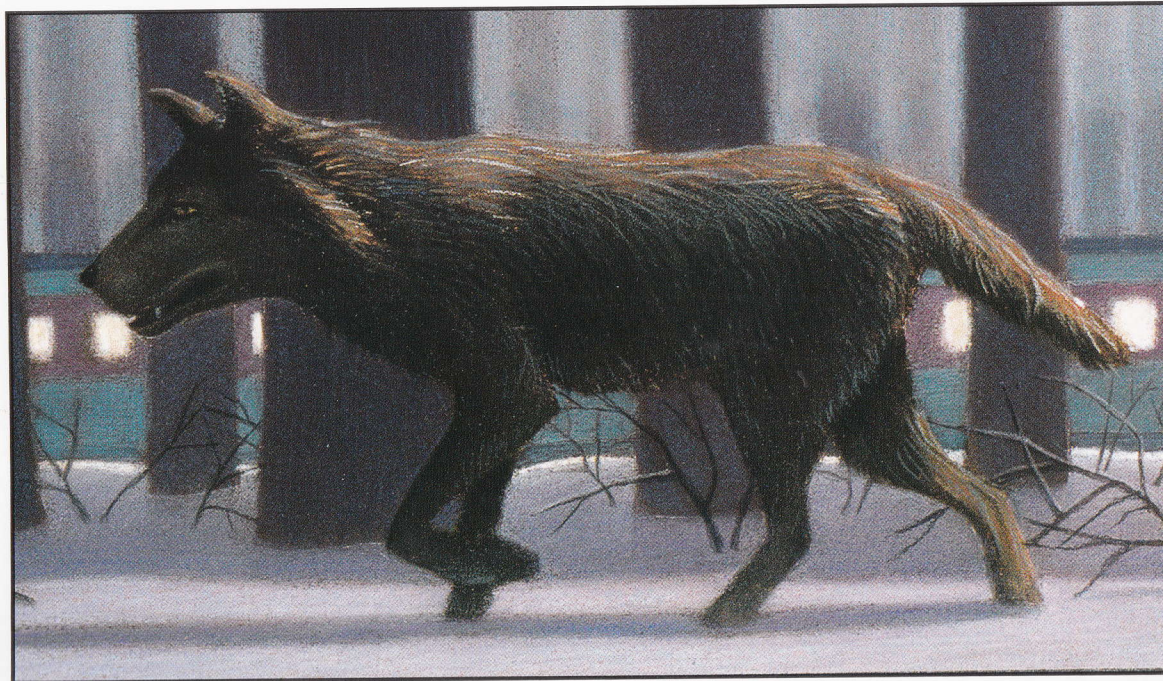

EXPRESUL POLAR

Scris și ilustrat de

CHRIS VAN ALLSBURG

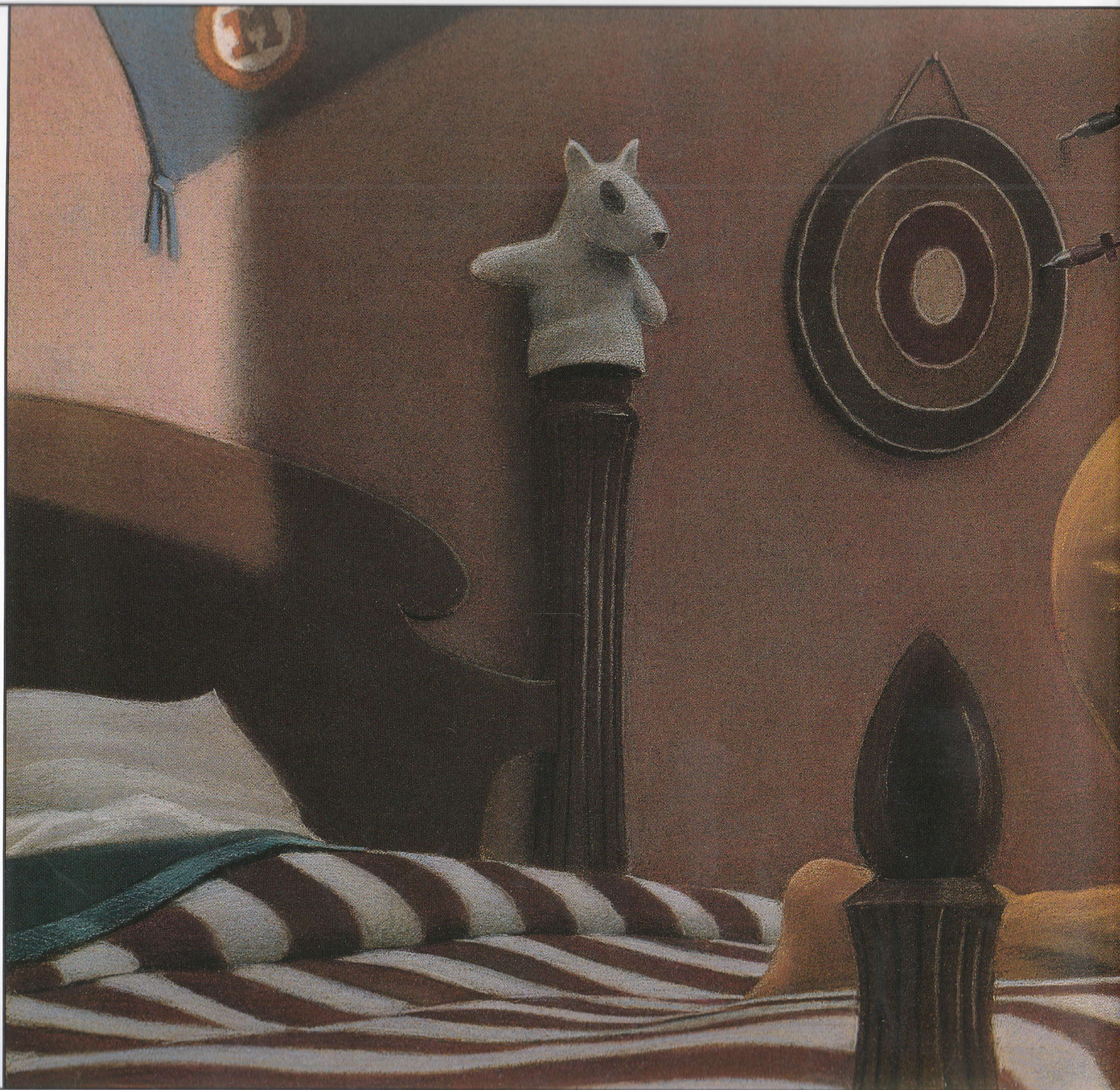
Traducere din engleză de Radu Paraschivescu

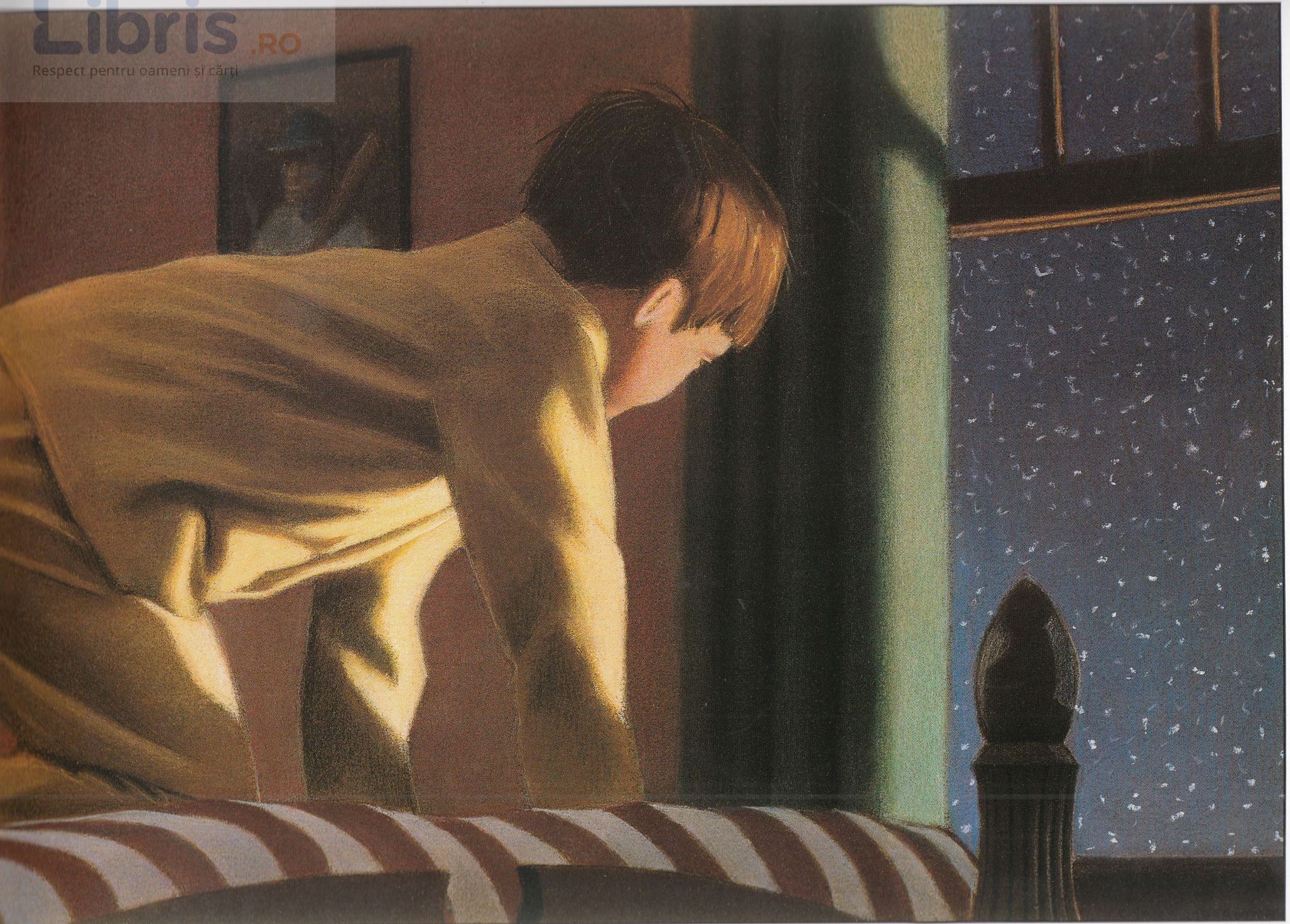
În ajunul Crăciunului, cu mulți ani în urmă, stăteam cuminte în pat. Nu mă foiam în așternut. Respiram încet și în tăcere. Pândeam un sunet, un sunet pe care un prieten îmi spusese că nu aveam să-l aud niciodată: cel al zurgălăilor de la sania lui Moș Crăciun.

— Nu există niciun Moș, îmi tot spunea prietenul meu.

Dar știam că se înșală.

Mai târziu, în cursul serii, am tot auzit niște sunete, chiar dacă nu erau ale zurgălăilor. De afară mi-au ajuns la urechi un șuierat de motor cu abur și un scrâșnet metalic. M-am uitat pe geam și am văzut un tren care încremenise în fața casei mele.

Era înfășurat într-un vâl
de aburi. Fulgii de zăpadă
cadeau ușor în jurul lui.

Un conductor stătea în ușa
deschisă a unui vagon. A scos
ditamai ceasul din buzunarul
vestei, după care și-a ridicat
privirile spre fereastra mea.
Mi-am pus papucii și halatul.
Am coborât scările tiptil și
m-am furișat pe ușă afară.

— Pofțiți în vagoane!
a strigat conductorul.

M-am apropiat de el în
goană.

— Hai, ce faci, vii sau nu?
m-a întrebat.

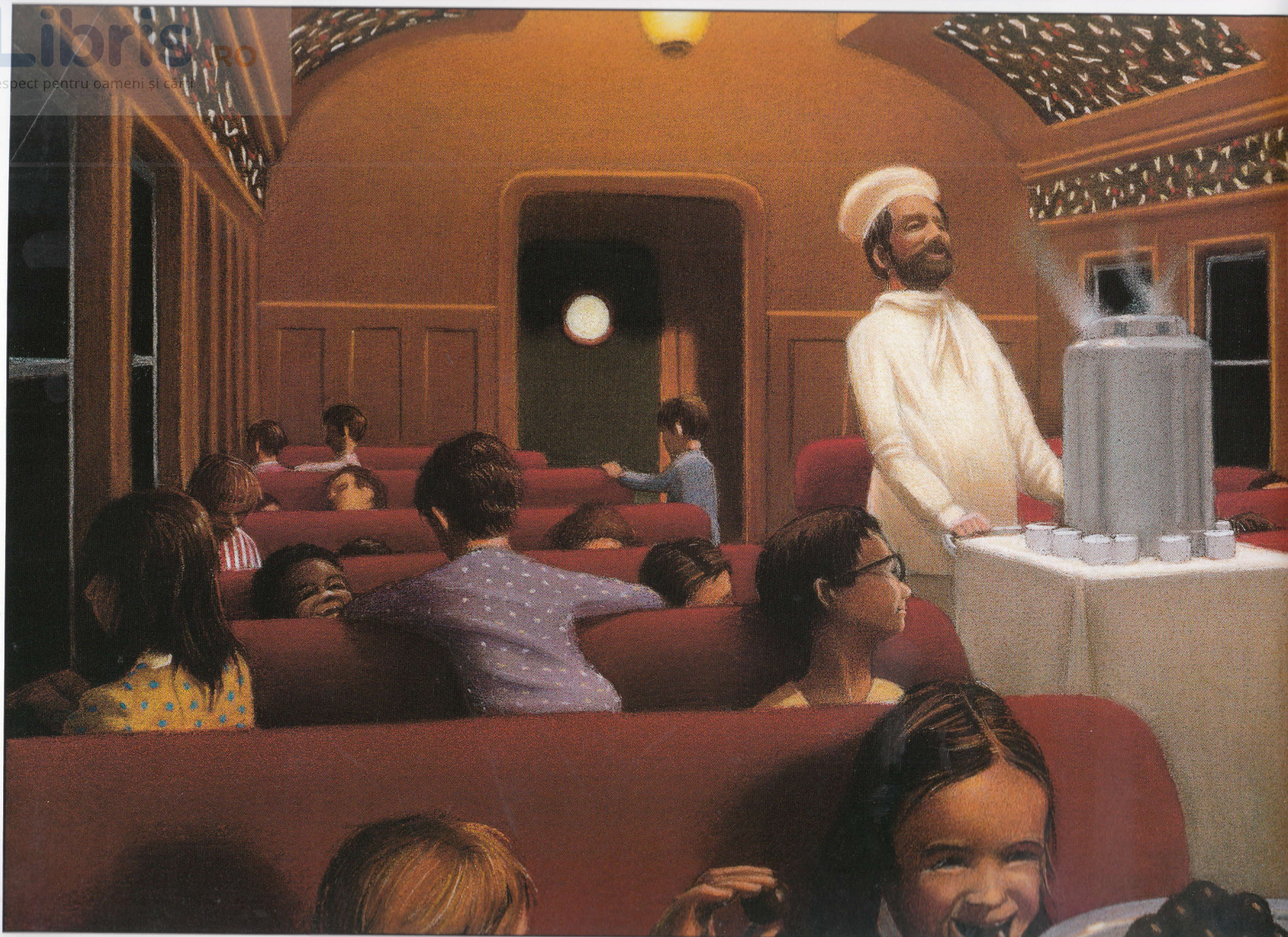
— Unde? l-am întrebat la
rândul meu.

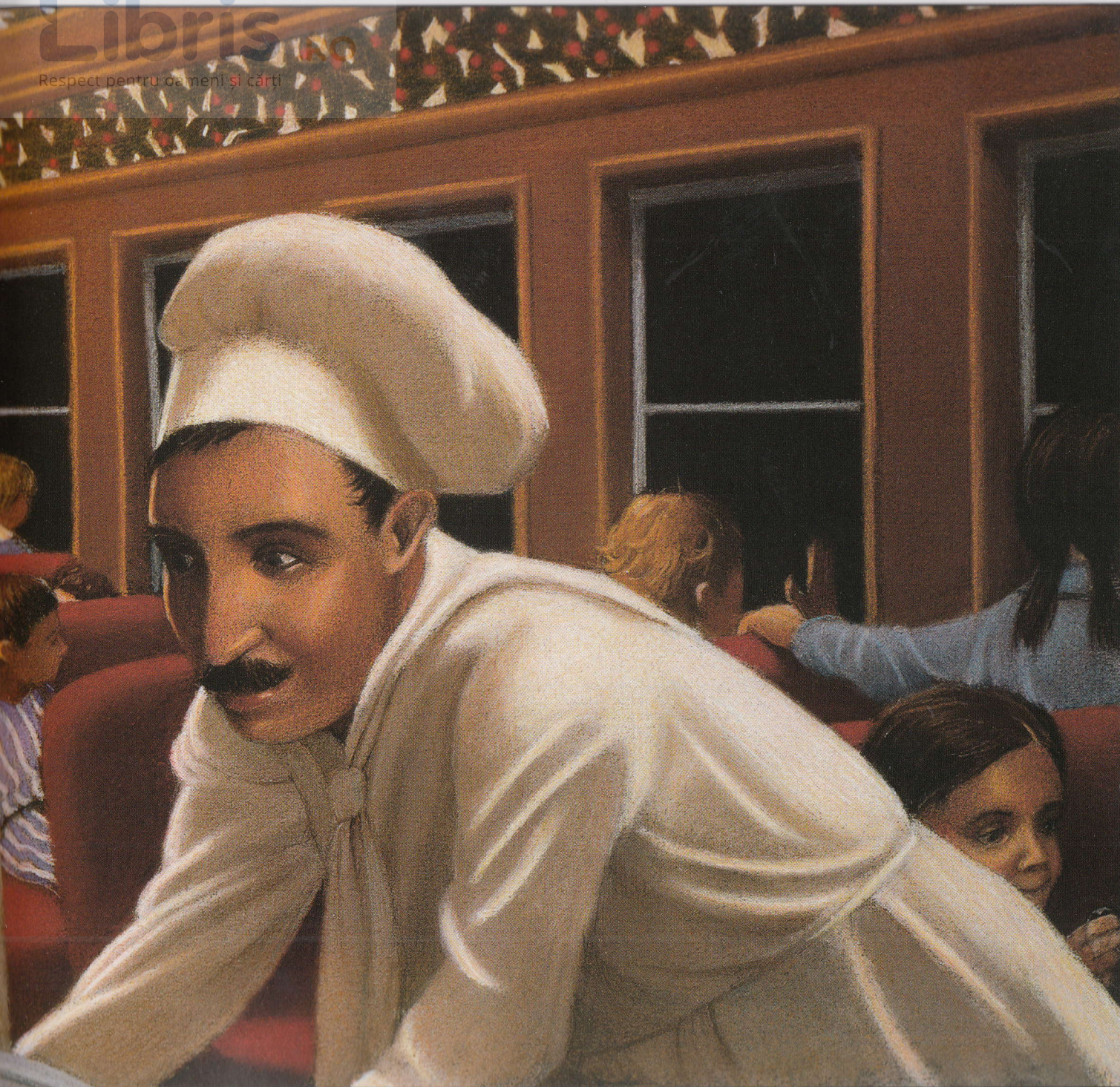
— La Polul Nord, normal,
s-a auzit răspunsul lui. Țsta
e Expresul Polar.

L-am prins de mână
întinsă și m-a tras în vagon.

Trenul era plin de copii, cu toții în pijamale și halate. Am cântat colinde și am mâncat bomboane umplute cu nuga albă ca zăpada. Am băut cacao caldă și densă ca bucățile de ciocolată topită.

Afară, luminile orașelor și ale satelor licăreau în depărtare, pe când Expresul Polar gonia spre mieznoapte.